— Te nem figyelsz! — szólt szigorúan az egér Aliszhoz. — Hol jár az eszed?

— Bocsánatot kérek, — mondta Alisz illedelmesen, — hogyne figyelnék! Most tart az ötödik farkcsigolyánál.

— Egészen öszebonyolítasz ezekkel az ostobaságokkal! — süvöltött dühösen az egér.

— Jaj, összebonyolítottam? — kérdezte Alisz részvéttel és tanácstalanul nézett az egér farkára. — Engedje meg, hogy segítsek kicsomózni!

— Soha még ilyen gyereket! — szólt az egér. Evvel fölkelt és elment. — Sért ez a buta beszéded, — tette még hozzá.

— Igazán nem úgy értettem, — védekezett szegény Alisz. — De látja, kegyed olyan könnyen megsértődik.

Az egér válasz helyett morgott valamit.

— Legyen szíves, jöjjön vissza és fejezze be a történetét, — kérlelte Alisz és a többiek karban kiáltották: — Tegye meg, kérem, tegye meg! Az egér azonban kérlelhetetlenül rázta a fejét és meggyorsította lépteit.

— Milyen kár, hogy nem akar maradni, — sóhajtotta Lóri, mikor az egér eltünt. Egy öreg rák-mama fölhasználta az alkalmat és így szólt lányához: — Ó drágám, milyen jó lecke ez neked. Most legalább megtanulod, hogy az ember sohase jöjjön ki a sodrából.

— Hallgass mama! — szólt a fiatal rák rákvörösen. — Te egy osztriga türelmét is próbára tennéd!

— Bárcsak itt volna most Mici, milyen jó lenne! — mondta Alisz hangosan, de azért inkább magának. — Ő ugyan hamar visszahozná!

— Ki az a Mici, ha szabad kérdeznem? — szólt Lóri.

Alisz örömmel válaszolt, mert mindig boldog volt, ha kedvencéről beszélhetett. — Mici a mi cicánk. És olyan kitűnően fogja az egeret, hogy nem is képzelik. És ha látnák, hogy kapja el a madarakat! Bizony, egy kisebbfajta madarat megeszik egy szempillantás alatt!

A hatás egyszerűen megdöbbentő volt. A madarak közül néhányan rögtön felrepültek, egy öreg szarka gondosan betakargatta magát szárnyaival és azt mondta: — Nekem, sajnos, haza kell mennem. A torkom nem birja az éjjeli levegőt. — Egy kanári reszkető hangon szólt fiókáihoz: — Gyertek drágáim, már régen ágyban kellene lennetek! — Különböző kifogásokkal mindnyájan felkerekedtek és Alisz csakhamar azon vette észre magát, hogy egyedül maradt.

— Minek is beszéltem Miciről! — sóhajtotta szomorúan. — Idelent úgy látszik, senki se szereti őt. Pedig mégis ő a világ legdrágább cicája! Ó, kedves Micikém, látlak-e még valaha! — Evvel szegény Alisz újra keserves sírásra fakadt, nagyon egyedül és nagyon rosszul érezte magát. Kisvártatva megint kis tipegést hallott valamerről. Hirtelen föltekintett, mert titokban azt remélte, hogy az egér meggondolta magát és visszajön, hogy végig mesélje a történetét.
